

HELEN
FIELDS

DOKONALÁ
SMŘ

Ljndeni

Dokonalá smrť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Helen Fields

Dokonalá smrť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DOKONALÁ SMŘ

HELEN FIELDS

DOKONALÁ SMŘ

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Venujem Solliemu.

Svet sa dá zmeniť jedným veľkým úsmevom.

*Pamätaj si, môj milý chlapče, neexistujú žiadne obmedzenia v tom,
čo môžeš dosiahnuť. Vôbec žiadne.*

Vyrážaš mi dych.

1. KAPITOLA

Lilin život sa takmer skončil, len o tom ešte nevedela. Pohladil jej fotografiu, ktorú mal posledných pár mesiacov vystavenú na nočnom stolíku. Nakláňala sa na nej z brehu nad rybník, s úsmevom kýmila kačky a netušila, že jej čas sa kráti.

Do večera mal ešte veľa práce, napriek tomu si mohol dovoliť stráviť pár chvíľ nad truhlicou so svojimi pokladmi. Vytiahol spodnú zásuvku na nočnom stolíku a siahol do tmavej prázdnoty po drevenú škatuľku. Vyrobil ju v školskej dielni, čo bol jeden z mála úspechov v premárnenom období jeho života, keď sa často sťahoval a príchod na novú školu preňho nikdy nebol ľahký.

Otvoril vrchnák a zadržal dych pri pohľade na úlomky života vnútri. Brošňa v tvare vetvičky vresu vykladaná polodrahokamami. Spomenul si, ako musel hodiny namáhavo hrabať v zemi – bez chvíle oddychu, aby ho nechtyl dážď –, ale nakoniec to stálo za to. Potom tu bol maličký strieborný nôž na listy, taký opotrebovaný, že časť zvlneného vzoru na rukováti už ani nebolo vidno. Bola tu minca pre šťastie, aspoň to tvrdila jej majiteľka, nosila ju neustále vo vrecku alebo v kabelke, čo len dokazovalo, že nič také ako šťastie neexistuje. A napokon zub. Presnejšie korunka, ktorá sa uvoľnila v agónii a dráme posledných chvíľ, keď nič nešlo podľa plánu. Páčila sa mu hladkosť jej povrchu a dôležitá úloha, ktorú zohrávala v niečom živote, ktorý ukončil. Kam sa podela všetka energia z tela, keď smrť dokonala svoje dielo? Opäť si spomenul na svoju mladosť. Zdalo sa, že energia mení podobu, ale

nikdy úplne nezmizne. Toto poznanie mu nestačilo na to, aby zložil skúšku z biológie, ale boli to cenné vedomosti, na ktoré bol hrdý. Rozmýšľal, či je možné vdýchnuť do seba energiu umierajúceho človeka.

Urobil uprostred predmetov v truhlici miesto a uložil tam novú trofej. Trvalo dlhšie, kým ju získal, ako tie predchádzajúce. Lily sa ostatným vyhýbala, voľný čas trávila väčšinou s rodinou a usilovne pracovala. Čoskoro bude mať pamiatku aj na ňu, tu medzi všetkými, ktoré získal.

Skontroloval malú fľaštičku s konopným olejom. Jeho výroba mu trvala týždne. Náhodné nákupy malých dávok konope namiesto toho, aby kúpil väčšie množstvo naraz, boli časovo náročné, ale stáli za to. Zvyšok procesu bol väčšinou jednoduchý, jediný problém nastal, keď olej vyskúšal na sebe a zaspal tak tvrdo, že na druhý deň meškal do práce. To nebolo dobré. Mal svoje výdavky. Takáto zložitá úloha si vyžadovala starostlivé finančné plánovanie a práce na ruku v hotovosti nebolo veľa.

Schoval truhlicu späť do priestoru pod zásuvkou a v duchu si ešte raz prešiel detaily. Auto mal pripravené. Všetky svetlá svietili – bolo by zbytočné upozorňovať na seba políciu kvôli takej hlúposti, ako je vypálená žiarovka. Všetko robil v rukaviciach. Ani jednej veci sa nedotkol holou rukou. Pozeral dosť kriminálnych seriálov, aby vedel, že odtlačky už nie sú problém. DNA z kožných buniek by ho mohla usvedčiť. Nechcel sa dať chytiť. Mal toho toľko na práci. Stále ho potrebovalo toľko ľudí.

Všetko bolo pripravené. Mohol si dokonca dovoliť trochu si zdriemnuť. Vzhľadom na to, čo všetko bude musieť urobiť, by nemal byť unavený. Nielen fyzicky. Zabíjanie bolo namáhavé. Len hlupák by veril, že smrť nastane za pár sekúnd ako v kriminálnych seriáloch. Smrť bolo zvyčajne spomalené predstavenie. Boli spôsoby, ako ju urýchliť – výstrel, výbuch, masívne zranenie hlavy –, ale holými rukami to trvalo dlhšie. Uškrtenie a utopenie boli časovo najnáročnejšie činnosti a hrozilo nebezpečenstvo, že človek sa nakoniec zraní aj sám. Škrabance, kopance do slabín, zlomeniny. Mal toho dosť.

Lahol si na posteľ a zavrel oči. Čakanie bolo súčasťou jeho plánu. Ponáhľať sa do cieľa bolo ako čítať najprv poslednú kapitolu knihy. Stupňujúce sa napätie a zblížovanie s postavami spôsobovali, že pocit uspokojenia bol o to strhujúcejší. Predtým sa zapotil pri hľadaní dokonalých obetí, a teraz sa objavili hneď tri. Zasmial sa. Znelo to drsne, hromovo, ako keď vo vzduchu vybuchne petarda. Bol to krutý zvuk, ale on nebol krutý človek. Nie, keď sa tomu dalo vyhnúť. Len keď bola krutosť absolútne nevyhnutná.

2. KAPITOLA

„Donesiem ti ďalší drink, miláčik.“ Joe sa usmial na Lily, ktorá sa vrátila z toaliet v zadnej časti. Pretlačila sa pomedzi posledných pár mužov, ktorí sa v piatok večer opíjali do zabudnutia, a ani si nevšimla, že jeden z nich jej hľadá na zadok, keď sa prešmykla okolo nich. Nemôžem mu to mať za zlé, pomyslel si Joe. Mala pekné telo, na ktoré bola radosť pozerať sa, a Joe sa nechcel hádať kvôli niečomu takému malichernému.

„Joe, teraz som na rade ja. Nemusíš zakaždým platiť,“ povedala Lily, keď si sadla vedľa neho. Tlačili sa spolu v stiesnenom priestore a pre narastajúci ruch, hudbu a dupot krokov na drevenej podlahe museli zvýšiť hlas.

„Šetriš si na vysokú školu?“ spýtal sa a vzal prázdne poháre.

„Vieš, že áno,“ odpovedala, „ale to neznamená...“

„Chystáš sa makat', aby si sa stala najlepšou lekárkou na svete?“ Naklonil sa k nej a pobožkal ju. Skupinka dievčat, ktoré sedeli s nimi pri stole, prevrátila oči, nesúhlasne mľaskla a pod pláštikom znechutenia im závidela.

„Si blázon.“ Lily mu opätovala bozk.

„Takže urobím svetu láskavosť, ak v budúcnosti zachránim slečne Lily Eustisovej život tým, že nebude musieť začať študovať s dlhom väčším ako...“ prevrátil oči do stropu, ako počítal, „osem libier a štyridsaťšesť centov.“

„Vzdávam sa,“ zasmiala sa, znova ho pobožkala a potom sa k nemu pritúlila.

„Dobre, uhádla si, mám slabosť na ženy v bielych plášťoch s fonendoskopom okolo krku. Takto tajne financujem svoj bizarný fetiš,“ poznamenal. Keď sa postavil, Lily ho demonštratívne štychla do ramena. Nepočul, ako žena, ktorá naňho hľadela, uznanlivo zahvízdala. Nevšimol si, že dievča sediace vedľa nich prebodáva Lily pohľadom. Oni dvaja mali oči len pre seba.

Cesta k baru sa podobala výstupu na vrchol hory. Nápoje sa rozlievali po chrbtoch, keď sa ľudia s príliš plnými rukami predierali od barového pultu. Miesta pri bare boli obsadené, a ak bol jeden hosť náhodou obslužený skôr ako druhý, ozvali sa nespokojné hlasy. Ozývali sa požiadavky na zmenu hudby a sťažnosti, že jedna z dvoch kabínok na dámskych toaletách je stále zamknutá. Z točiek na pivo sa bez prestávky lialo. Joe tam trpezlivo stál, usmieval sa na všetkých a ochotne odpúšťal pošliapané chodidlá aj štychance laktom. Mal Lily, ktorá bola všetkým, o čom kedy sníval.

V aute mal všetko, čo potrebovali na dokonalý romantický večer. Drevo na oheň, podpaľovač, zápalky, fľašu s niečím na zahriatie a spací vak. Dokonca aj počasie mu prialo. Bude síce chladno, ale nemalo pršať. Dal si tú námahu, aby si miesto niekoľko dní vopred prezrel. Edinburgh bude majestátne ležať pod nimi, jeho svetlá budú súperiť s hviezdami nad nimi, ak to mraky dovoľia. Konečne bude mať Lily len pre seba a bude jej môcť ukázať, čo preňho naozaj znamená.

Bola príliš veľká zima na to, aby ležala vonku nahá. To bola prvá – a najčudnejšia vec, ktorá Markovi McVeighovi napadla. Obraz, ktorý mu kamera na drone posielala na monitor, mal ďaleko od všetkého, čo si predstavoval, že zachytí. Zimný mráz a holá skala. Matná obloha s horizontom zahaleným vrstvami hmly. Ležiaca žena, jedno koleno ohnuté, druhá noha vystretá, jedna ruka za hlavou, druhá položená na zemi. Vietor sa pohrával s jej hrdzavými vlasmi a vytváral z nich

pred jej očami vlajúci závoj. Pri jej nohách tleli zvyšky ohňa. Vedľa nej ležala škatuľka zápalek. Mark chcel, aby sa dron spustil nad ňu, snažil sa presvedčiť sám seba, že možno dokáže rozoznať, ako sa jej dvíha a klesá hruď. Bez úspechu. Namieril kameru na jej tvár a celý čas dúfal, že nebude musieť nikoho obviniť z nejakej zvrátenosti. Modlil sa ku všetkým božstvám, aby sa jeho predtucha nenaplnila. Kiežby sa mýlil. Dron bol za hrebeňom mimo jeho dohľadu. Skontroloval klesanie a uistil sa, že neletí až tak nízko nad ňou pre prípad, že by sa zobudila, sadla si a narazila doň. Ani pohľad zbližša mu nepriniesol úľavu. Dron mal slušné šošovky a obrazovka bola zaliata odtieňmi modrej, ktoré nemali nič spoločné s chladom a zimným vresom. Patrila jej perám, otvoreným očiam, lícam a pokožke zbavenej kyslíka.

Mark sa dal do behu, plne si uvedomoval, že nemá zmysel takto bežať, ale predstava, že sa pomalým krokom priblíži k mŕtvej žene, bola neúčtivá. Na rukách a kolenách sa vyškriabal na hrebeň – dlhšia, miernejšia túra po chodníku na úpätí vrchola neprichádzala do úvahy. Krvácal z náhodných škrabancov a potom ju uvidel ako na dlani; bežní obyvatelia Edinburghu sa v tom čase už prebúdzali v dialke pod vrcholkom Artušovho sedla a nič netušili. Nedbal na dobité kolena a poškríabané ruky, rozbehol sa po kamenistom svahu a pritom na ňu kričal.

Jeho dron bol na zemi o niekoľko metrov ďalej, spleť plastu a kovu. Ani si neuvedomil, že odhodil diaľkové ovládanie. Mobil sa mu vyšmykol z prstov ako myš mačky. A potom už kľačal vedľa nej na zamrzutej zemi a tlačil jej prsty na krk, hoci vedel, že na tele takej farby nemôže nahmatať pulz. Napriek istote, že z nej vyprchal život, strhol si zimný kabát, aby zakryl jej nahotu. Potom zavolať políciu a čo najvernejšie opísal svoju polohu v horskom reliéfe, ktorý sa majestátne týčil nad škótskym hlavným mestom.

Zblízka videl, že dievčina je mladšia, ako predpokladal. Mrazivá noc ju obrala o rumenec, ktorý prezrádzal jej mladosť. Rovnako ako on, pomyslel si, aj ona bola na hranici medzi pubertou a dospelosťou. Na jednej strane nosa sa jej v prvých lúčoch zimného rána leskol drob-

ný kamienok, ktorý ladil s blond odleskami v jej medených vlasoch. Takmer sa neudržel a odhrnul jej ich z tváre, ale potom by jej lepšie videl do očí a to nechcel. Mark sa postavil, aby sa pozrel cez hrebeň kopca na prichádzajúce vozidlá, ale nebolo odtiaľ vidieť žiadnu cestu. V lete by toto miesto bez mŕtvoly ponúkalo skrytú súkromnú idylku. V trse suchej trávy asi dvadsať metrov odtiaľ uvidel niečo červené, čo sa vlnilo.

„Hneď sa vrátim,“ povedal. Zdalo sa mu neslušné nič nepovedať, hoci bola mŕtva. Bez kabáta mu bolo čoraz viac zima. Prinútil sa bežať, aby sa zahrial, a premýšľal, ako dlho bude trvať, kým dorazí polícia vzhľadom na zlú dostupnosť. Vlastné auto nechal stáť vzdialené takmer dva kilometre na úpätí kopcov. Strmé svahy a kamenisté cesty boli neprístupné pre čokoľvek okrem štvorkoliek.

Z červeného predmetu sa vyklúlo tričko z hrubej bavlny, ideálne na večer pri ohni alebo v krčme. Zdvihol ho, pozrel sa na dievča, premeral si ho a povedal si, že súhlasí. Po niekoľkých minútach chôdze dolu kopcom našiel žiarivo bielu podprsenku prevesenú cez okraj balvana, kovový háčik bol na dotyk ľadový.

Mark počul vrtuľník, skôr ako ho uvidel. Plieskanie lopatiek rotora vystrašilo zvieratá a odrážalo sa od skál ako ozvena. Polícia krúžila okolo, zisťovala súradnice miesta činu a informovala jednotky, ktorých modré majáky sa konečne objavili. Mark odniesol nájdené oblečenie späť k dievčaťu na vrchole kopca.

Spoza hrebeňa sa vynorila tvár a za ňou ďalšie dve. Tá vpredu zamierila rovno k Markovi a podala mu ruku.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho s ľahkým, ale zreteľným francúzskym prízvukom. „Som inšpektor Luc Callanach. Predpokladám, že vy ste to nahlásili.“ Mark prikývol. „Poďme trochu ďalej od miesta činu. Ako sa vám darí?“

„Ani neviem,“ odpovedal Mark. „Určite lepšie ako tomu dievčaťu.“

O tom niet pochyb, pomyslel si Callanach. Dúfal, že si ho smrť našla náhodou, a premýšľal, ako dlho sa bude pozeráť na jeho tvár na fotografiách pripevnených na tabuli vo vypočúvacej miestnosti. Či sa

dievča zobudilo s predtuchou, uvažoval Callanach, že mu je súdené v ten deň zomrieť. Pozrela sa dotyčná osoba ešte raz do zrkadla, než odišla z domu do práce alebo do školy, s pocitom, že sa niečo vo vesmíre posunulo? Na chvíľu ho pochytí hnev na škótsky mrazivý vzduch, jeho vlhkosť a surovosť. Dievča zomrelo v ľadovom chlade a sledovalo, ako mu dych uniká do vzduchu. Takto by sa zo sveta odchádzať nemalo. Bola to trpká, nemilosrdná a osamelá smrť. Mohol len dúfať, že si to neuvedomovala.

3. KAPITOLA

Aj päť mesiacov po svojom povýšení sa hlavná inšpektorka Ava Turnarová stále cítila zvláštne. Nie preto, že mala na starosti toľko ľudí, musela chodiť na porady a dostala novú kanceláriu. Skôr ju jednoducho ťažilo pociť, že už nemôže len tak sedieť vo vyšetrovacej miestnosti s kávou, rozoberať udalosti predchádzajúceho dňa a občas, keď to okolnosti dovolili, žartovať. Ešte menej sa jej páčil tlak na hľadanie rovnováhy medzi ochranou verejného blaha a zázračne sa zmenšujúcim rozpočtom škótskej polície. Mala pociť, že „nie“ sa v poslednom čase stalo jej automatickou odpoveďou na všetko. Mohli si dovoliť najat na prípad jedného experta navyše? Nie. Mohlo niekoľko policajtov z komunity pomôcť britskej kriminálnej ústredni s prácou v teréne? Nie. Mohli by vyskúšať nový softvér na filtrovanie záznamov z bezpečnostných kamier? Čo im, dočerta, mala povedať? Niežeby ľutovala povýšenie. Skôr to, že každá priečka na kariérnom rebríčku menila jej sny o konaní dobra a chytaní zločincov na niečo, čo vyzeralo ako nekonečný zdroj sklamaní.

Zatiaľ čo jej profesionálny život sa stával čoraz viac verejným, jej súkromný život nadobúdal stále bezútešnejšiu a depresívnejšiu podobu. Členovia kriminálneho oddelenia mali pociť, že sa im ako hlavná inšpektorka príliš vzdialila na to, aby ju občas zobrali so sebou do krčmy, hoci aj keby takéto pozvanie dostala, cítila by sa povinná odmietnuť ho. Jej kolegovia sa venovali deťom alebo svojim drahým polovičkám a po práci nemali chuť na spoločenské akcie. Ava bola

vo svojom veku najmladšia hlavná inšpektorka a nebola vydatá, takže ju nič nerozptyľovalo. Jej najlepšia priateľka bola práve na začiatku nového vášnivého vzťahu, ktorý bol horľavý ako čili paprička Carolina Reaper, a nebola k dispozícii, kým s jej najnovšou partnerkou neprídu na to, že za dverami ich spálne stále existuje vonkajší svet. Cenou za úspech sú zrejme nekonečné pracovné noci. Ava uprene hľadela na telefón na svojom stole a dobre vedela, že by nemala chcieť, aby zvonil, pretože jej potreba mať čo robiť sa dala uspokojiť len na úkor niekoho iného.

Detektív seržant Lively, ktorý mal okolo šesťdesiatky a kašľal na všetky zdvorilosti, vtrhol dnu bez zaklopania. Ava uvažovala, že mu pripomenie dobré mravy, podľa ktorých sa patrí vopred oznámiť úmysel vstúpiť, ale jeho spoločnosť považovala za užitočnú, a tak mu nepovedala nič.

„Našli ste inšpektora Callanacha?“ spýtala sa ho.

„Áno. Najprv sme sa išli pozrieť na toalety. Zvyčajne sa zdržiava pri zrkadle, ale tentoraz bol, napodiv, v teréne, skutočne niečo vyšetroval.“

„To stačí, Lively. Ak ste niečo zistili, mohli by ste mi povedať, k akému prípadu bol povolaný.“

Lively si odfrkol. S Callanachom nemali od začiatku najlepšie vzťah, ale v poslednom čase sa uspokojili s tým, že sa jeden druhému náhodne vyhýbali a občas sa počastovali nejakou urážkou. „V kopcoch neďaleko Artušovho sedla sa našlo telo. Bude sa to musieť vyšetriť, ale podľa predchádzajúcich správ to nebolo cudzie zavinenie. Na mieste už bola súdna lekárka. Na tele nie sú žiadne zjavné zranenia ani známky násilia. Už ho odviezli na pitvu. Totožnosť sa ešte bude zisťovať. Ak sa nám podarí zistiť meno obete a oznámiť to rodine, bude to pravdepodobne jasné. Ničoho sa nemusíte obávať.“

„V každom prípade, povedali by ste inšpektorovi Callanachovi, aby ma prišiel informovať, keď sa vráti? Chcela by som mať prehľad,“ odpovedala Ava a pozrela na hrnček v seržantovej ruke. „Nepredpokladám, že tá káva je pre mňa,“ uškrnula sa.

Lively si doprial veľký hlt. „Prepáčte, šéfka, aj by som vám ju urobil, ale viem, že sa to dnes nehodí. Nechceli by ste, aby ľudia hovorili, že od svojich podriadených očakávate, že vám budú variť kávu. To sa dnes v polícii nenesí, však?“ S tým odišiel.

Ava sa oprela na stoličke a preklínala adrenalin, ktorý sa jej rozprúdil v tele pri zmienke o novom vyšetrovaní. Bolo smutné, že policajti sa vo všeobecnosti radšej nudili, ako by sa tešili na nový prípad. To, že niekto zomrel v Artušovom sedle, bola tragédia, a Ava bola rada, že to nebola ničia vina, ale potrebovala sa zamestnať niečím iným ako schvaľovaním programu výročnej večere kriminálneho oddelenia.

Nejaký vtipkár zariadil, aby sa tento rok konala vo francúzskej reštaurácii. Hádala, že je to sarkastická pocta inšpektorovi Callanachovi, ktorého francúzsko-škótsky pôvod bol stále terčom vtipov. Kolovali po oddelení, odkedy pred rokom prišiel ku škótskej polícii z Interpolu. Robili si žarty z jeho prízvuku, ale to nebolo nič v porovnaní s posmeškami, ktoré musel znášať, keď sa tým dozvedel, že bol v minulosti model. Callanach mal tvár, na ktorú sa nedalo nepozerať, a ženy to robili často. Jeho tmavé oči, dlhé mihalnice, silná čeľusť a olivová plet nikdy nemohli splynúť s davom v Škótsku, a Avu to nikdy neprestalo baviť, keď boli spolu v spoločnosti. Keď ešte chodili spolu do spoločnosti, opravila sa. Od jej povýšenia hrali trápnu hru, stále si hovorili, že by mali niečo podniknúť, ale nikdy nešpecifikovali čo a kedy.

Už mala v ruke telefón, aby zavolała Callanachovi, keď jej začal zvonieť. Rýchlo si ho priložila k uchu. „Turnerová,“ predstavila sa.

„Preboha, to sa musíte takto ohlasovať? Nerada by som, aby ľudia zavolali na kriminálku a ešte predtým, ako sa predstavia, nadobudli dojem, že ste uprostred nejakej krízy. Nie sme uprostred krízy, však?“ hnevala sa komisárka Overbecková.

„Nie, madam,“ odpovedala Ava. „Prepáčte, práve som sa chystala...“

„Dobre, dobre. Mám celý zoznam kandidátov na voľné miesto inšpektora. Myslela som, že by ste mali mať možnosť vidieť ho skôr ako na pohovore, takže vám ten zoznam pošlem dnes popoludní. Ak by ste

mi zajtra mohli dať vedieť, čo si o nich myslíte, bolo by to skvelé. Boli ste pozvaná na spoločenský večer s členmi rady, ale dozvedela som sa, že sa na ňom nezúčastníte. Dôvod?“

„Aha, to je dnes večer? Mám stretnutie s fyzioterapeutom. Nechcela som si kvôli tomu brať voľno, tak som si ho dohodla na dnešný večer. Ak to zruším, budem musieť čakať ďalší mesiac,“ vysvetľovala Ava a bola rada, že komisárka sa s ňou rozpráva po telefóne, a nie osobne. Napriek rokom pozorovania, ako ľudia pri výsluchu presvedčivo klamú, si túto zručnosť ešte neosvojila.

„No, máte pravdu, že si môžete v čase voľna napláňovať masáž alebo čo. Nemyslím si, že to teraz ešte môžete zmeniť, ale v budúcnosti si uvedomte, že večierky sú súčasťou vašej práce. Nevynechajte ďalšie stretnutie. A ďalší mesiac udržiajte nadčasy na nízkej úrovni. Tentoraz sme v rámci rozpočtu, čo znamená, že nemusím obťažovať vrchnosť. Bola by som rada, keby to tak zostalo,“ povedala uštipačne.

„Dobre, komisárka,“ zahundrala Ava už do hluchého telefónu. Napísala e-mail Ailse Lambertovej, edinburskej hlavnej súdnej lekárke, aby jej poslala informácie o tele z Artušovho sedla, a potom si dovolila pozrieť sa, čo dávajú v kine. Uprednostňovala staré klasické filmy, ktoré niekedy premietali okolo polnoci, ale teraz by sa uspokojila s čímkoľvek, pri čom by si dopriala veľký popkorn a nemusela by nad ničím premýšľať. Mala šťastie. O jedenástej dávali film Sergia Leoneho *Vtedy na Západe*. Mala rande s Charlesom Bronsonom, čo bolo oproti ďalšej noci strávenej osamote doma lepšie a v porovnaní s večierkom na radnici takmer ako výhra v lotérii. Jednak by sa tam nudila a jednak nemala energiu na to, aby ju osemdesiatroční vidiečania oslovovali zlatko, bez rozpakov ju poverovali, aby im doniesla ďalší drink len preto, že je opačného pohlavia, a vyžívali sa v rozoberaní svojich golfových hendikepov, zatiaľ čo ona by ticho stála vedľa nich a tvárila sa obdivne. Komisárka Overbecková bola možno zvyknutá hrať tieto hry vedúce k povýšeniu, ale Ava na to nemala povahu ani ambície. Dvere sa opäť otvorili a znova sa v nich objavil seržant Lively.

„Dáte mi chvíľu?“ vzdychla Ava. „Ak ste ma prišli podpichovať kvôli káve, navrhujem...“ Všimla si jeho výraz. Z tváre sa mu vytratil zvyčajne pokrivený, afektovaný úsmev, hrdlo mal stiahnuté a bolo vidieť, že sa snaží prehovoriť, ale nedokáže zo seba nič dostať. Uvedomila si, že seržant Lively sa zo všetkých síl snaží neplakať. „Čo sa stalo?“ opýtala sa.

„Hlavný inšpektor Begbie,“ vyhlkol. „Je mi to ľúto.“

Ava vstala, vedela, čo výraz na seržantovej tvári znamená, ale aj tak to potrebovala počuť. „Nechajte si svoju ľútosť a povedzte mi to, Lively.“

„Neviem presne, čo sa stalo. Našlo sa jeho auto. Už nemohli nič robiť. Šéf je mŕtvy.“

Ava pocítila, ako jej hrudníkom prebehla ostrá bolesť. Vyrazilo jej to dych, zdrvilo ju to, emócia nabrala nečakaný fyzický prejav. Jej bývalý nadriadený a dlhoročný priateľ bol mŕtvy.

4. KAPITOLA

Severne od mesta v rekreačnej oblasti Gipsy Brae fúkal bočný vietor. Niesol so sebou hlasy, strapatil vlasy a robil z krajiny nehostinné miesto. Cesta bola pred vstupom do parku uzavretá. Ava zostala sedieť v zaparkovanom aute, aby nešla celkom k Begbieho vozidlu, osvetlenému v diaľke. Hlavný inšpektor George Begbie, ktorý nedávno odišiel do dôchodku, bol skrz-naskrz policajt. Občas bol nevrlý, ale nesmierne trpezlivý a otvorený obhajca obetí. Za všetky tie roky, čo spolu pracovali, Ava nikdy nevidela, že by nedozrel na to, na čom mu naozaj záležalo. V centre každého prípadu bol niekto, kto bol zranený alebo o niečo prišiel. Šéf bojoval za týchto ľudí zo všetkých síl, nehladiac na tlak mocných zhora, na tlač, na politikov. Bol ostrý ako nôž a od žiadneho policajta nikdy neočakával, že odpracuje viac hodín, ako strávil v práci on sám.

Begbie bránil Avu pred mizogýniou, ktorá ju takmer stála kariéru vyšetrovatelky, dal jej miesto vo vyšetrovacom tíme, a aby toho nebolo málo, nedávno ju postavil mimo služby, aby sa jej meno očistilo od akéhokoľvek porušenia protokolu. Vedela, že to urobil s ťažkým srdcom. Počas dlhých večerov a skorých rán, ktoré s ňou trávil na miestach činu, keď mali málo ľudí, sa z kolegov stali blízki priatelia. Begbie v nej videl potenciál a nikdy ju z ničoho nevytlúčil, dokonca ani vtedy, keď iba začínala. Ostatní na oddelení ho mali radi a obdivovali ho a Ava ho mala rada ako strýka. Strýka, ktorý na ňu občas kričal a nútil ju pracovať tri dni v kuse bez spánku, a napriek tomu bol hlavným dôvodom, prečo zostala pri polícii. Nemohla uveriť, že teraz je preč.

Zamkla auto a vykročila dopredu, uvažujúc, prečo sa George Begbie, ktorý mal rád vykúrené krčmy a pohodlné kreslá, rozhodol rozlúčiť sa so svetom na tomto opustenom mieste. Pred ním sa rozprestieralo Severné more s ostrovom Cramond naľavo a prístavom Granton na pravej strane a v ľadovej vode sa odrážala len sivá obloha. Bol to pre takého uznávaného človeka strašne pochmúrny koniec.

Ava stála na začiatku cesty vedúcej k moru, po ktorej mali prístup k pobrežiu karavany, vozidlá cestnej údržby a teraz aj starobylý Land Rover hlavného inšpektora Begbieho. Zaparkoval ho ďalej od cesty, predkom k vlnám. Nikto by sa dobrovoľne nepriblížil k mužovi sediacemu osamote v aute, najmä nie k takému urastenému. Ava si obliekla ochranný odev, dala si návleky na topánky a rukavice, hoci pravdepodobne neboli potrebné. Ako dôvod smrti už stanovili samovraždu a bola nariadená súdna pitva. Hadica, ktorú vytiahli z okna auta, ležala nehybne na zemi, stočená ako had, stále vyzerala zlovestne. Na mieste činu boli postavené stany, skôr na ochranu pred zvedavými pohľadmi než na ochranu dôkazov, a všade sa hmýrili siluety technikov.

Ava si s rukami vo vreckách uvedomila, že slnko už zapadlo a čoskoro bude na obhliadku miesta potrebná celá súprava osvetlenia. Smeroval k nej mladý seržant s vážnym výrazom na tvári a v bezchybnej uniforme.

„Môžete mi ukázať doklad totožnosti, prosím?“ vyzval ju. Ava mu ho podala, príliš unavená na to, aby vysvetľovala, kto je.

„Oddelenie kriminálneho vyšetrovania?“ zaujímal sa. „Nepovedal by som, že to spadá pod vašu jurisdikciu.“

„Seržant, ak ste už skončili s kázaním o tom, kde má byť hlavná kriminálna inšpektorka a čo má robiť, možno by ste odtiaľto mohli vyprevidiť toho psovoda. A nabudúce sa so mnou rozprávajte slušne. Pokračujte.“

„Áno, hlavná inšpektorka,“ povedal, zdvihol si golier na kabáte a zamieril do vetra.

Ava sa zhlboka nadýchla. Neznášala hrubosť, najmä tú, ktorá pramenila z pocitu nadradenosti. Ak ju Begbie za tie roky, čo pod ním

pracovala, niečo naučil, tak predovšetkým to, že hodnosť so sebou nesie povinnosť byť milý a počúvať druhých. Potlačila však svoje emócie.

„Kde je doktorka Lambertová?“ spýtala sa techničky, ktorá prechádzala okolo.

„Má prácu niekde inde,“ odvetila žena a prešla okolo Avy, aby si zo škatule vzala nový pár gumených rukavíc. Ava ju chytila za ruku.

„Má nejakú prácu? Zosnulý je náš bývalý hlavný inšpektor. Strávil dvadsať rokov na podobných miestach činov, a teraz sa mu nebude me venovať? Chcem vedieť, čo sa tu stalo. Nie je možné, aby George Begbie spáchal samovraždu.“

Technička zaťala čelusť, vykrútila sa z Avinho zovretia a ustúpila o krok dozadu.

„Pred polhodinou dostal minivan s ôsmimi deťmi na ľade šmyk a zišiel z cesty. Dve deti zomreli. Doktorka Lambertová sa rozhodla venovať im prednostnú pozornosť. A teraz ma ospravedlňte.“

„O tom som nepočula,“ prehodila Ava za jej chrbtom. „Je mi to ľúto.“

„Hlavná inšpektorka Turnerová?“ ozvalo sa spoza nej. Odchádzajúca technička prešla okolo muža, ktorý k Ave vystrel ruku. „Hlavný inšpektor Dimitri. Nikdy som nemal to potešenie pracovať s Georgeom Begbiem, ale viem, že jeho ľudia si ho vážili. Čo keby sme nechali technikov pracovať? Počas forenzného vyšetrovania na mieste činu sa vždy cítim ako piate koleso na voze. Mohli by sme počkať v mojom aute, čo povieť?“

„To nebude potrebné, ale vďaka za ponuku,“ odpovedala Ava. „Rada by som sa pozrela na telo. Ak som správne pochopila, toto je vaše územie.“

„Pridelili ma sem, ale nevyzerá to, že by sa tu dalo niečo vyšetriť.“ Odmlčal sa a pozrel smerom k Begbieho vozidlu. „Už som prišiel o spolupracovníkov, je to ťažké. Dôležité je nedovoliť, aby sa to zmenilo na nejaké súkromné vyšetrovanie. Keď o tom začnete príliš premýšľať, zavedie vás to nesprávnym smerom. Nechcem vás od toho

odrádzať, ale naozaj je najlepšie nechať to na nás. Môžete sa spoľahnúť, že na to dozriem, a ak budete potrebovať nejaké informácie, stačí sa opýtať.“

Ava sa pozrela na svojho kolegu hlavného inšpektora. Počula o ňom, ale nikdy sa osobne nestretli. Hovoril ticho a ona si uvedomila, že napína krk, aby ho lepšie počula. Takto zblízka si uvedomila, že je ťažké odtrhnúť sa od pohľadu jeho výrazných bledomodrých očí. Vlasý mal biele, ale nie biele vekom. Odhadovala mu päťdesiat až šesťdesiat rokov, hoci sa zdalo, že jeho tvár je vytesaná z nejakej organickej hmoty, ktorá nestarne. Skôr ako zareagovala na jeho návrh, objavili sa nosidlá s patologickým vrecom. Telo odnášali do čakajúcej dodávky, ktorá ho mala odviezť do mestskej márnice. Ak vyšetrovanie na mieste činu viedlo k nejakému podozreniu, musela sa vykonať pitva.

„Podte, odprevadím vás k autu,“ navrhol hlavný inšpektor Dimitri.

„Ďakujem, netreba,“ Ava pokrútila hlavou. „Chcela by som osobne informovať jeho manželku, ak vám to neprekáža. Viem, že vaši ľudia s ňou potom budú musieť spísať vyhlásenie. Ale dnes večer... ja ju poznám. Begbie by bol radšej, keby jej to prišiel povedať niekto blízky.“

„Rozumiem,“ odvetil Dimitri. „Veľa toho nevieme. Po ceste pri pobreží kráča pár, ktorý počul zvuk motora, zišiel na cestu a všimol si hadicu vychádzajúcu z výfuku. Otvorili dvere – vraj boli vzadu na strane spolujazdca odomknuté –, ale bolo už neskoro. Zavolali záchranku a políciu. Prvá hliadka požiadala o overenie evidenčného čísla, tak sme zistili jeho totožnosť. Obávam sa, že z nezaujateho pohľadu to vyzerá ako klasická osobná tragédia. Na sedadle spolujazdca ležala prázdna fľaša od whisky. Hralo rádio. Nenašli sme žiadne známky zápasu, žiadne rozbité okno ani vylomenú zámku.“

„Ďakujem,“ zamrmlala Ava. „Ste veľmi milý, vážim si to. Môj tím bude zdrvený. Dáte mi vedieť, čo ste zistili?“

„Samozrejme. Je v dobrých rukách, nebojte sa,“ ubezpečil ju.

Ava prikývla, strčila si ruky hlboko do vreciek a pobrala sa preč. Namiesto toho, aby nastúpila do auta, pozrela sa znova na rozbúrené

more, silu rovnako ničivú a brutálnu ako správa, ktorú išla oznámiť manželke Georgea Begbieho.

Begbieovci bývali vo východnej časti mesta vo štvrti Portobello, na križovatke ulíc St. Mark's Place a Argyle Crescent. Tradičná budova s miniatúrnou vežičkou na jednej strane z hnedého kameňa sčernetého rokmi aj od daždivého počasia sa vynímala vedľa ostatných domov. Ava si spomenula, ako šéf vtipkoval, že jeho dom je doslova jeho hrad, a budova skutočne vyzerala ako jeho maličká replika. On a jeho žena to tam milovali, nastahovali sa tam pred desiatimi rokmi, a pokiaľ Ava vedela, v dohľadnej budúcnosti sa nechystali nikam odísť. Budúcnosť, ktorá sa náhle skončila. Kedykoľvek ich Ava navštívila, dom bol plný tepla a smiechu. Jej dnešná návšteva všetko zničí. Už nikdy to nebude také ako predtým. Nie pre ňu a už vôbec nie pre Glynis Begbieovú, ale ona jej tú strašnú správu povie. Chvíľu zostala sedieť v aute, zatiaľ čo Mark Knopfler spieval o šakaloch a havranoch, a napoly očakávala, že Begbieho manželka, respektíve vdova, vedená akýmsi šiestym zmyslom vyjde z dverí, aby ju privítala. Neobjavila sa. Ava vypla rádio, skontrolovala, či je upravená, a prešla pár krokov po chodníku k vchodovým dverám.

„Ava! Som taká rada, že ste ma prišli navštíviť, dievčatko. George... mi nepovedal, že prídete, inak by som niečo upiekla. Poriadne mu vynadám. Je to deravá hlava...“

„Glynis,“ skočila jej do reči Ava. Chvíľu nič nehovorila, vždy si to predstavovala ako ten moment v televíznom seriáli, keď stačí fyzická prítomnosť polície pri dverách, aby druhá strana pochopila, a premochol ju smútok. Lenže to sa nestalo.

„Rýchlo, poďte dnu. Vonku zmrznete. V poslednom čase mi je stále zima, asi je to vekom. Dajte mi kabát. Zavolám Georgeovi, aby prišiel. Bude mu ľúto, ak vás nezastihne.“

„Glynis,“ zopakovala Ava. „Sadnime si.“

Teraz jej to došlo. Jej úsmev mierne vybledol a predtým, ako odpovedala, dvakrát zažmurkala. „Samozrejme. Poďme do obývačky.“

Ospravedlňujem sa za neporiadok, práve som písala nejaké blahoželan-
nia. Dáte si šálku niečoho teplého?“

Ava si sadla na pohovku a počkala, kým sa Glynis pomaly usadí
na kraji kresla.

„Je mi ľúto, že vám musím oznámiť, že Georgea našli mŕtveho
v jeho aute. Prvé stopy ukazujú na samovraždu.“

Žene klesla čeľusť a zvrátila obočie. Mierne pokrútila hlavou. Ava
to videla už mnohokrát, ten moment popierania, odmietania prijať
správu o smrti. Čakala, kým Glynis prehovorí. Vždy to boli najprv
otázky. Kde? Kedy? Ako? A pri samovražde aj prečo.

„V poslednom čase s ním niečo nebolo v poriadku,“ vyslovila Gly-
nis hlasom, ktorý sa mierne zachvel.

Ava na ňu uprene pozrela. „Zase srdce? Dostal od lekára nejaké
zlé správy?“

Glynis pokrútila hlavou. „O ničom mi nepovedal. Pokiaľ viem,
jeho zdravotný stav sa zlepšoval, ale posledných pár týždňov bol... ja
neviem, akýsi nevrlý. Vôbec sa na seba nepodobal.“

„Nerada sa na to pýtam, ale mali ste podozrenie, že by si mohol
niečo urobiť? Nespomínal to?“ spýtala sa Ava.

„Nie, nie, niekomu by som to povedala. Kde je teraz?“

„Prevážajú ho do... je na ceste k Ailse Lambertovej. Dobré sa oňho
postará,“ ubezpečila ju Ava.

„Na to je už aj tak neskoro. Má v rúre večeru. Veľa zeleniny. Nič,
čo by obsahovalo priveľa tuku alebo cukru. Neznášal tú diétu, držal
ju pred infarktom. No aj tak vždy bez námietok všetko zjedol. Každý
piatok sme si predtým kupovali koláče. Za posledných šesť mesiacov
si žiadny nedal. Myslím, že práve to mu chýbalo najviac.“

„Glynis, viete čo, zavolám niekomu z vašej rodiny. Nemali by ste
byť sama.“

„Najprv by som chcela ísť za Georgeom, ak vám to neprekáža.
Bude sa konať pitva, však?“

„Áno,“ zašepkala Ava.

„Ako to urobil?“ spýtala sa Glynis a stisla pery.

„Výfukové plyny,“ odpovedala Ava. Glynis sa pokúsila postaviť, zapotácala sa a sadla si späť. „Prinesiem vám pohár vody. Nevstávajte.“ Vošla do kuchyne a začala otvárať skrinky, aby našla pohár, keď za sebou počula šuchtavé kroky.

„Tripel? Chcem počuť pravdu, Ava. Bola som tridsaťpäť rokov vydatá za policajta. Nemá zmysel mi klamať.“

Ava otočila kohútik so studenou vodou, ale tiekla vlažná, a premýšľala, ako odpovedať. Manželka Georgea Begbieho sa nedala opíť rožkom; podrobnosti o prípadoch, ktoré vyšetrovalo kriminálne oddelenie, jej určite neunikli. Bolo to bremeno, ktoré so sebou prinášalo manželstvo s policajným dôstojníkom.

„Cítil bolesť hlavy, nevoľnosť. Uvedomoval si, ako naňho prichádzajú mdloby. Pravdepodobne ním prešla panika, ak bol ešte pri vedomí, keď si jeho telo uvedomilo, že má málo kyslíka. Mohol mať bolesti na hrudníku, najmä vzhľadom na jeho predchádzajúce zdravotné problémy. Ku koncu ho pravdepodobne premohli kŕče,“ vysvetlila. „Je mi to strašne ľúto, kiežby som...“

„Prosím vás, nič nehovorte,“ zastavila ju Glynis. „Chcela by som teraz vodu.“

Ava jej podala pohár, oprela sa chrbtom o skrinky a pomasírovala si spánky. „Povedali ste, že s ním niečo nebolo v poriadku. Mohli by ste to upresniť?“ spýtala sa.

„Nieкто mu opakovane volal neskoro v noci. Niekoľkokrát na jeho mobil, ale aspoň raz na pevnú linku. Nikdy mi nepovedal, kto to bol. Prehodil nejaký vtip, aby sa rozhovor presunul inam. Potom nám nieкто nechal pred dverami balíček, keď sme boli na nákupoch. Bez akejkoľvek cedulky. Povedala som mu, že by mal zavolať políciu. Vedel, že je stále terčom útokov, vzhľadom na to, koľko ľudí poslal do basy. Vzal balík do kôlne na dvore a potom mi povedal, že sú to nejaké mizerné reklamné vzorky. Vždy som vedela, keď klamal.“

„Myslíte si, že to bol dostatočný dôvod na to, aby...“ Ava zmlkla.

„George opovrhoval samovraždami. Považoval to za najväčšiu krutosť, ktorú môže človek spôsobiť inému človeku. Ak máte pravdu a naozaj to urobil, nemám potuchy, s kým som žila viac ako polovicu života. Rada by som ho teraz videla, prosím.“

O polhodinu neskôr dorazili do edinburskej mestskej márníce. Vo dverách ich čakala súdna lekárka Ailsa Lambertová, ktorá Glynis namiesto pozdravu objala. Aj Ailsa zadržovala slzy, keď ich viedla do pitevne. Na oceľovom stole pod plachtou ležalo telo.

„Je mi ľúto, že mu nemôžem ponúknuť vhodnejšiu miestnosť. Všetky ostatné sú obsadené. Ste na to naozaj pripravená, Glynis? Môžem ho identifikovať formálne. Aby to nebola vaša posledná spomienka na Georgea,“ navrhla Ailsa.

„Musím ho vidieť,“ odvetila Glynis, v ruke žmolila vreckovku a hľadela na zahalené telo muža, ktorého roky milovala.

Ailsa odhrnula plachtu a odhalila hlavu a holé ramená. Glynis počuteľne zalapala po dychu. Ava vystrela ruku a chytila ju okolo pliec, mala pokúšenie odvrátiť pohľad, ale na zbabelosť nebolo miesto, keď Glynis musela byť taká silná. Napriek tomu to bol desivý pohľad. Smrť nikdy nebola taká definitívna, ako keď ste sa jej pozreli do tváre. Ava videla ochabnutú čeľusť a líca, ktoré mu klesli až k ušiam, akoby sa jeho telo už ani nenamáhalo predstierať, že je človek. Život z neho úplne vyprchal.

„Prečo je taký červený?“ spýtala sa Glynis.

„To sa niekedy stáva po otrave oxidom uhoľnatým,“ odpovedala Ailsa. „Môžete potvrdiť, že je to George?“

„Áno,“ hlesla Glynis. „Určite je to on.“ Otočila sa, zamierila k dverám a vyšla na chodbu. Ava ju nechala ísť.

„Mali ste čas prezrieť ho, Ailsa? Môžete mi niečo povedať?“ spýtala sa.

„Ani nie, dostala som sa k nemu len pred niekoľkými minútami. Mám za sebou náročný deň,“ odpovedala Ailsa a opäť zakryla Begbieho tvár plachtou.

„Počula som,“ povedala Ava. „Je mi to ľúto. Veľa rodín vás práve teraz potrebuje.“

„Potrebuje, ale George bol môj priateľ. Pracovali sme spolu, keď ste ešte chodili do školy. Nikdy som si nemyslela, že budem musieť vykonať jeho pitvu. Podľa stôp na tele ide však o typickú samovraždu otravou oxidom uhoľnatým. Čerešňová farba kože znamená, že sa nadýchal splodín. Ak ste čakali, že vám poviem, že ho niekto zabil a potom ho tam dal, nemôžem. Nemá žiadne zranenia. Nebol v aute zviazaný. Nebránil sa.“

„Nič?“ čudovala sa Ava. „Naozaj, Ailsa? Poznáte ho lepšie ako ja, som si istá, že šéf by sám od seba takto neodišiel z tohto sveta.“

„To nemôžete vedieť. Každý človek sa dá zlomiť, Ava. Postretne ho nešťastie, niekoho stratí, prestane pracovať a jeho život sa zrazu zdá prázdny. Jedného dňa sa pozrie do zrkadla, uvidí, že zostarol, a strašne ho to vystraší.“

„Je to zbabelé,“ namietla Ava. „Pod jeho úroveň.“

„Nenávisť k sebe samému je tá najneľudskejšia a najosamejšia vec, akej sa človek môže dopustiť. Nemáte právo súdiť ho,“ odvetila Ailsa.

Nastalo ticho. Ava vystrela ruku k obrovskému mužovi pod plachtou, opäť ju stiahla a otočila sa k stene.

„Ja viem. Je mi to ľúto. Nemyslela som to tak, Ailsa. Mám pocit, že som ho nejako sklamala. Po tom infarkte som ho mala častejšie navštevovať. Mala som sa uistiť, že zvláda zmenu. No starala som sa o svoje vlastné záležitosti a nenašla som si naňho čas.“

„Keď dôjde k samovražde, blízki obete majú tendenciu obviňovať sa, že niečo neurobili, nepovedali alebo si na niečo nespomenuli. Nestalo sa to kvôli vám, Ava. Nie kvôli Glynis, ich deťom alebo komukoľvek inému. Bolo to kvôli tomu, aký George bol. Úprimne povedané, neočakávam, že pri pitve niečo nájdem, ale skontaktujem

sa s jeho lekárom, aby mi potvrdil všetky nedávne diagnózy. Na jeho tele nie je nič okrem tohto.“ Ailsa prešla okolo stola a zdvihla plachtu na ľavej strane tela. „Tu, na vnútornej strane zápästia, teraz to vidíte, lebo je začervenané, má pravdepodobne písmená, hoci sú dosť kostrbaté. Velké N a vedľa neho malé c. Mám podozrenie, že ich má na ruke vyškríabané.“

„To mi nič nehovorí,“ poznamenala Ava, „ale preverím to. Teraz by som mala Glynis vziať domov. Drží sa lepšie, ako by som čakala, no očividne je v šoku. Asi je to tým, že je už toľko rokov vydatá za policajta. Asi napoly čakala, že raz niekto príde a oznámi jej smrť manžela. Bude chvíľu trvať, kým sa spamätá. A musí to oznámiť zvyšku rodiny. Keď budete mať kompletnú pitevnú správu, ozvite sa mi, prosím.“

„Samozrejme. Mali by ste ísť domov a tiež si trochu oddýchnuť. Dni ako tento nám pripomínajú, že nikdy nevieme, čo príde. Každý okamih si treba užiť.“

5. KAPITOLA

„Chcel by som byť u vás dobrovoľníkom,“ povedal muž a ohryzok v hrdle mu poskočil.

„Viete, že vám nezaplatíme, však? Teraz nemáme k dispozícii žiadnu platenú prácu,“ odvetila žena, ktorá mala na sebe oblečenie, aké sa často vidí na kriklavom móle londýnskeho týždňa módy.

„Ja viem. Nejde mi o peniaze. Ja len chcem pomôcť. Robíte tu skvelú prácu,“ odpovedal.

„Pravdepodobne máte nejaký iný zdroj príjmu, keď vám nejde o zárobok, však?“ podotkla žena a neveriacky preletela očami z jeho vlasov na topánky.

„Pracujem niekde inde,“ zamrmal. „Len som si myslel, že by som mohol aspoň pár hodín týždenne vypomáhať. Aj keby som len ro-ro-bil kávu alebo pa-papierovačky.“

S povzdychom vytiahla zo zásuvky stola hárok papiera a pritisla naň koniec pera, čakajúc, kým dokončí vetu.

„Môžem si zapísať vaše meno, ale myslím, že tu pre vás nič nenájdeme.“

„To je v poriadku, Sian, postarám sa o to, ďakujem,“ ozvala sa ďalšia žena, položila módnej katastrofe ruku na plece a milo sa usmiala.

„Podme si sadnúť do mojej kancelárie, dobre? Som Cordelia Muirová. Vaše meno?“

„Jeremy,“ odpovedal a keď urobil krok za ňou, pocítil, ako z neho spadla tárcha. Mala niečo medzi štyridsiatkou a päťdesiatkou, ale vďaka

ka črtám tváre, starostlivo hydratovanej pokožke a štíhlej postave bolo ťažké presne odhadnúť jej vek. Média v tejto súvislosti uvádzali niekoľko rôznych údajov, ktoré bolo treba brať s rezervou, ale svorne chválili jej neziskovú organizáciu Crystal, ktorá pomáhala vo viacerých afrických krajinách. Jej charitatívna iniciatíva za čistú vodu spočívala v tom, že učila jednotlivé komunity stavať studne a potom im poskytla prostriedky, aby túto zručnosť naučili susedné dediny, čím sa vytvorila sieť bezpečných udržateľných vodných systémov, ktoré sa šírili, menili životy a poskytovali ľuďom lepšiu budúcnosť.

„Takže, Jeremy, v prvom rade vám musím povedať, že je od vás veľmi milé, že sa chcete stať dobrovoľníkom. Sian pre nás robí také všedné papierovačky a má dosť tvrdý pohľad na svet, ale nemyslí to v zlom. Dúfam, že vás neodradila, ale musela vás upozorniť, že vám nemôžeme zaplatiť. Máme obmedzené zdroje a ja sa snažím, aby sa čo najväčšie percento darov dostalo k určenému cieľu. Nepatríme k tým, ktorí by mali prepychové kancelárie alebo nekonečné zástupy zamestnancov.“

„Preto som tu,“ odvetil Jeremy so sklonenou hlavou. „Čítal som to o vás. Preto by som vám chcel pomôcť. Vyzeráte ako...“ niekoľkokrát zažmurkal, pričom si hrýzol spodnú peru. „Vyzeráte ako slušná žena.“

„To je od vás veľmi milé,“ vyslovila. „Ak nám naozaj chcete pomôcť, budem rada, ak posilníte naše rady. Môžete mi o sebe niečo povedať?“

Jeremy sa začervenal, zhlboka sa nadýchol a dodal si odvahy, aby sa jej pri rozhovore pozrel do očí.

„Mám dvadsaťpäť rokov,“ začal. „Rád pomáham ľuďom.“ Hovoril pomaly a opatrne, zvažoval každé slovo. „Vychovali ma pestúni. Dobrí ľudia. Chcel by som to dobro nejako šíriť. Inak sa venujem aj záhradkárstvu. O to však v zime nie je veľký záujem.“

„Asi nie,“ povedala Cordelia jemne. „Chápem, čo myslíte tým, že je potrebné šíriť dobro ďalej. Mala som šťastie. Moji rodičia boli obaja z Kene, ale pochádzali zo zámožných rodín. Prestahovali sme sa sem, keď som mala štyri roky, v čase, keď rasová integrácia vôbec nebola hoto-
tovou vecou. Môj otec pracoval vo finančníctve. Poslali ma do slušnej

školy, prázdniny som trávila v zahraničí, vysokú školu som vyštudovala bez pôžičky. Po skončení štúdia som sa zaradila do firemnej mašinérie a v rámci nej som zarábala veľa peňazí pre ľudí, ktorí ich nepotrebovali. Mala som toho plné zuby, chcela som nájsť nejaký vyšší cieľ, a tak som skončila tu. Robím niečo pre zlepšenie života ľudí v Afrike, a tým sa pre mňa kruh uzatvára. Myslím, že sem zapadnete. Pre mňa je v prvom rade dôležité pracovať s ľuďmi, ktorí majú pozitívny prístup a chcú urobiť niečo pre druhých. Viete čo, prídte na budúci týždeň, budete tu pár hodín, aby ste videli, čo robíme a kde by ste sa mohli zapojiť, a ak sa vám to bude páčiť, mohli by ste chodiť pravidelnejšie. Zatiaľ, prosím, vyplňte vstupný dotazník, len základné osobné údaje a meno osoby, ktorá by nám na vás mohla dať odporúčanie, ak ju máte.“

„Mám,“ potvrdil Jeremy, dovolil si slabý úsmev a prikývol.

„Kým odídete, prinesiem vám šálku kávy, aby ste si na vlastnej koži vyskúšali, akú zľú robím. Všetci tu budú nadšení, keď sa varenia kávy ujme niekto iný.“

Podala mu pero a formulár, aby vyplnil základné údaje: adresu, číslo sociálneho poistenia, telefónne číslo, kontaktnú osobu pre prípad núdze, a potom zmizla; bolo počuť len cinkanie šálok a lyžičiek. Rýchlo vyplnil formulár, aby mohol vidieť do kancelárie Cordelie Muirovej. Na jej stole mala čestné miesto rodinná fotografia. Bola na nej so svojimi deťmi. Starším dievčaťom a chlapcom, hoci, súdiac podľa zmien na Cordeliinej tvári, fotografia vznikla už pred nejakým časom. Jeremy si vopred zistil, že dcéra odišla študovať na vysokú školu a syn je na strednej škole v Edinburghu. Cez sklenenú stenu sledoval, ako vracia škatuľu mlieka do chladničky, a premýšľal, či by jej prekážalo, keby tú fotografiu vzal do ruky.

„Máte krásne deti,“ poznamenal Jeremy, keď sa vrátila s dvoma hrnčekmi.

„Ďakujem,“ odpovedala a položila pred neho pariaci sa nápoj, pričom sa nezdalo, že by ju pohľad na fotografiu v jeho rukách čo i len trochu vyrušil. „Môj manžel zomrel pred niekoľkými rokmi. Bol už

smrteľne chorý, keď sme robili tú fotografiu. Dcéra to zvládla lepšie ako syn. Randall má len sedemnášť rokov. Myslím, že chlapci v tomto veku potrebujú pri sebe dospelého muža, ktorý im pomôže.“

„Môj otec zomrel, keď som mal dva roky,“ poznamenal Jeremy a položil fotografiu späť na stôl. „Spolu s mojou matkou zahynuli pri nehode autobusu. Moji pestúni sa snažili, ako sa dalo, ale v puberte je to ťažké. Ja som im to veľmi neľahčilo.“

„Som si istá, že ste neboli horší ako väčšina ostatných dospievajúcich chlapcov a mali ste to ťažšie. Vaši rodičia by na vás boli hrdí.“ Usmiala sa. „Vyplnili ste to? Výborne. Môžete prísť v pondelok ráno? Začínam nový projekt a budem vďačná za pomoc. Nie je to nič pôsobivé, ale rada by som vás tu mala.“

Jeremy sa rozžiariť a s trasúcimi sa rukami sa napil kávy.

„To by bolo s-skvelé,“ povedal. „Ďakujem, pani Muirová.“

„Cordelia. My sa tu navzájom oslovujeme krstnými menami,“ informovala ho. „Mám pocit, že vás k nám priviedol osud, Jeremy. Ja na osud bezvýhradne verím. Vitajte v tíme.“

Inšpektor Callanach čakal na policajnej stanici v kancelárii Avy Turnerovej. Keď vstúpila, postavil sa.

„Luc,“ oslovila ho. „Máme nejaké správy o tele z Artušovho sedla?“

„Zatiaľ nič, šéfka,“ odpovedal a keď mu pokynula, sadol si späť.

„Môžeš tú šéfku láskavo vynechať? Teda, pred ostatnými je to vhodné, ale nie takto medzi nami. Vieš, že mi je nepríjemné, keď ma tak nazývaš.“

„A mne je nepríjemné, keď to nehovorím,“ odvetil. „Počul som o hlavnom inšpektorovi. Chcel som zistiť, ako ti je, a spýtať sa, či ti môžem nejak pomôcť.“

„Chceš ísť so mnou niekam po práci, opíť ma do nemoty, postarať sa, aby som sa bezpečne dostala domov, držať mi vlasy, kým budem

vracať, a potom so mnou sedieť celú noc a strážiť ma, aby som sa nezadusila?“ Ava si položila hlavu na stôl. „Bože, je mi to ľúto. Neviem, čo sa deje. Už to všetci vedia?“

„Seržant Lively to vie,“ potvrdil Luc. „To je, akoby sme to oznámili verejne. A ja to urobím, ak budem musieť.“ Ava sa tvárila zmätene. „Budem ti držať vlasy a dohliadať na to, aby si sa nezadusila.“

„Som si istá, že máš na večer lepšie plány,“ poznamenala Ava, hoci hádala, že asi nemá. Callanach vyzeral ako model, takže kamkoľvek prišiel, otáčali sa za ním hlavy, ale falošné obvinenie zo znásilnenia kolegyně z Interpolu, kde istý čas pracoval, z neho urobilo samotára. „Aj tak mám prácu. Povedz mi niečo o tom dievčati z Artušovho sedla.“

„Volala sa Lily Eustisová. Mala devätnásť rokov. Po strednej škole rok pracovala, asi aby si našetrila na školné. V septembri mala začať študovať medicínu na St. Andrews. Rodine sme to už oznámili. Matka, otec, jedna sestra. Bol som tam, ale nevyzerá to na trestný čin. Poďľa predbežných zistení bolo príčinou smrti podchladenie.“

„Ako sa tam dostala?“ spýtala sa Ava.

„To zatiaľ nevieme. Nevlastní auto, žije s rodičmi. Vraj včera večer išla s niekým do krčmy a už sa nevrátila. Nie je to u nej zvykom, ale občas sa to stáva, hoci jej rodičia hovoria, že zvyčajne zavolá, kde je.“

„Hovoril niekto s osobou, s ktorou bola vonku?“ spýtala sa Ava a písala si pri tom poznámky.

„Nikto netuší, kto to bol. Rodičia si myslia, že to bol muž, ale nie sú si istí. Jej sestra obvoláva Liliných priateľov, ale nikto z nich nevie nič bližšie.“

„Nechajme to zatiaľ tak. Ailsa by mala najprv urobiť pitvu. Informuj ma.“

Callanach vstal. „Čo keby som ťa dnes odviezol domov?“ navrhol. „Auto si môžeš nechať tu. Zajtra ráno ťa vyzdvihnem a hodím ťa sem.“

„Myslíš si, že teraz nie som schopná šoférovať? Som smutná, Luc, nie opitá,“ ohradila sa. „Bože, je mi to ľúto. Vôbec to nezvládam. Vďaka za ponuku, je to od teba milé, ale budem v poriadku. Musím informo-

vať oddelenie o šéfovej smrti. Budú chcieť počuť všetko, čo viem. Môžeš všetkých zvolať do zasadačky na tretiu hodinu?“

„Môžem,“ ubezpečil ju. „Dovtedy budeme mať k dispozícii záznam z dronu v prípade Lily Eustisovej. Postarám sa, aby si po porade dostala kópiu.“

„Dobre, potom pôjdeme spolu za Ailsou.“ Ave zazvonil telefón. Callanach sa pobral na odchod. „Počkaj, Luc,“ zavolala naňho.

„Ste si istý?“ spýtala sa osoby na druhom konci linky. „Overili ste jej totožnosť? Nie, ešte ju sem nevodte. Najprv sa s ním musím porozprávať. Je v mojej kancelárii. Dajte mi päť minút. Zavolám vám späť.“ Luc stál chrbtom k dverám, ruky mal vo vreckách, hlavu sklonenú nabok.

„Je tu Astrid?“ spýtal sa. „Vedel som, že ma nenechá naveky na pokoji, ale aby sem prišla po tom, čo urobila...“

„Nie, nie je to ona,“ ubezpečila ho Ava. Vedela, aké ťažké by preňho bolo znovu sa stretnúť s Astrid, so ženou, ktorá ho falošne obvinila zo znásilnenia. Opätovné stretnutie so ženou, ktorá čakala dole, preňho však bolo v mnohých ohľadoch ešte horšie. „Luc, neviem, čo sa stalo. Nepovedala, prečo je tu, ale dolu je tvoja matka.“

Luc si prehrabol vlasy a hľadal slová, ale žiadne nenachádzal.

„Nechcem ju vidieť,“ vyriekol napokon, keď Ava obišla stôl a pristúpila k nemu.

„Ja to chápem,“ povedala. „Máš plné právo cítiť sa tak. Opustila ťa, keď si ju najviac potreboval...“

„Nešlo len o to, že ma opustila. To jednoducho nemôžeš pochopiť. Obvinili ma zo znásilnenia, ktoré som nespáchal. Zničilo ma to. Ani som nevedel, či budem mať silu prísť pred súd. Ak už nikto iný, tak aspoň moja matka si mala byť absolútne istá, že som to neurobil, že vo mne nie je nič také obľudné. Keď počas prípravného konania odišla, začal som o sebe pochybovať. Boli chvíle, keď som si myslel, že som mohol Astrid znásilniť, a v hlave som si vytvoril alternatívnu realitu. Ako by som mohol byť nevinný, keď ani vlastná matka pri mne nedokázala stáť a podporiť ma?“

„Luc, je mi ľúto, musí to byť pre teba šok, ale ona je teraz tu dole. Musí na to mať dôvod. Nechceš zistiť aký?“

„Ani nie,“ odpovedal.

„Chceš, aby som išla dolu a najprv sa s ňou porozprávala ja?“ ponúkla sa Ava.

„Zmenila si telefónne číslo,“ povedal. „Volal som jej, nechával som jej správy v hlasovej schránke. Písal som jej esemesky, e-maily. Posielal som jej listy. Keď som zakaždým dostal ako odpoveď len ticho, bol to ďalší kliniec do rakvy nášho vzťahu. Trvalo to celé mesiace, Ava. Mesiace, od chvíle, keď ma opustila, až do chvíle, keď sa prípad vyriešil a ja som sa dozvedel, že som voľný. Aj keď som chápal, prečo ma pred procesom nedokázala podporiť, po tom všetkom mala viac ako rok na to, aby sa so mnou znova skontaktovala. Takto sa správať k vlastnému dieťaťu, to sa nedá nijako ospravedlniť ani ničím vysvetliť.“

„Luc, prosím ťa. Prišla som o matku. Keď som sa dozvedela, že zomiera, bolo už neskoro, aby som jej vynahradila všetky roky, keď som sa príliš zaoberala sama sebou a nemala na ňu čas. Nikdy som nemala príležitosť odpustiť jej všetky malicherné krivdy počas puberty, ktoré mi v mojich očiach spôsobila. Nechcem, aby si urobil tú istú chybu ako ja,“ naliehala.

„Ava, toto je môj život, nie tvoj. A neboli to malicherné krivdy. Boli to brutálne rany. Nerobím chybu,“ trval na svojom.

„Chápem. Naozaj ti rozumiem. Ale choď teraz dolu a pozri sa jej do očí. Ak nič iné, povedz jej, čo cítiš. Dotiahni to do konca. Príde deň, keď to budeš potrebovať,“ presviedčala ho. Luc prešiel k dverám. „Porozprávaš sa s ňou?“

„Budem sa k nej správať presne tak, ako sa ona správala ku mne,“ odpovedal. „Nechám ju, aby mi povedala, čo má na srdci. Môže ma prosiť o odpustenie, hovoriť, že ma potrebuje, je mi to jedno. Potom ju navždy vymažem zo svojho života.“

6. KAPITOLA

„Už nemôžem zostať v tomto dome,“ zašepkala do telefónu Mina, Lilina sestra. „Hneď ako rodičia zaspia, musím odísť. Môžeš sa so mnou stretnúť?“

„Mina, tvoji rodičia ťa potrebujú. Ak sa zobudia a zistia, že si odišla, budú na smrť vystrašení,“ argumentoval. „Vieš, že za tebou prídem, ak ma budeš potrebovať, ale neviem, či je dobrý nápad, aby si išla von uprostred noci.“

„Dusím sa tu. Lilina izba je hneď vedľa. Mama trvá na tom, aby dvere do nej zostali otvorené. Akoby sa mohla ešte viac vzdialiť, keby sme ich zavreli. No ja prejdem okolo, zahliadnem niečo jej – šál, pero, prekliatu čelenku – a začne sa to znova. Niekedy si myslím, že nikdy neprestanem plakať.“

„Dobre, prídem. Počkaj ma na autobusovej zastávke na vašej ulici. Ale prosím ťa, nechaj doma rodičom odkaz, že potrebuješ ísť na chvíľu na vzduch. Nebolo by správne riskovať, že nájdu tvoju izbu prázdnu,“ dodal Christian.

„Máš pravdu. Urobím to. Len, prosím, príď.“ Zložila.

Christian sa išiel osprchovať a prezliecť. Predtým bol v nejakom pochybnom bare, kde sa konali autorské večery, a vzađu bola fajčiarska miestnosť, takže jeho oblečenie teraz páchlo cigaretovým dymom. Mine by to bolo neprijemné a on ju chcel utešiť tak, ako to potrebovala. Obliekol si džínsovú košeľu a čierne džínsy, okolo krku si omotal šál a vzal si hrubý vlnený kabát. Cestou k dverám vzal ešte knihu a hodil

ju na zadné sedadlo auta. *Legenda o Ospalej diere* bola v zozname povinnej literatúry na nasledujúci semester magisterského štúdia americkej literatúry na Edinburskej univerzite. Minu neustále fascinovalo to, čo čítal.

Jeho auto sa nijako nelíšilo od vozidiel ostatných študentov. Poslednú technickú prehliadku absolvovalo s odretými ušami, malo najnižšie možné poistenie a vnútri doslova trčali struny zo sedadiel, ale stále sa ním dalo jazdiť a väčšinou nespôsobovalo problémy. Kým vyšiel z bytu, pripravil horúcu čokoládu, nalial ju do dvoch termohrnčiekov (Mina bola ekologicky uvedomelá a bola proti jednorazovým pohárom) a vzal vrečko marshmallow, ktoré si šetril. V tej chvíli nemohol urobiť veľa, aby na Minej tvári znova vyčaril úsmev, ale mohol urobiť aspoň toto.

Čakala naňho v daždi a vykúkala zo zastávky, keď hľadala jeho auto. Christian zastavil, zablikal svetlami a utrel rukou zahmlené okno spolujazdca, aby videla, že je to on.

„Ahoj,“ pozdravil ju, keď si sadla na sedadlo vedľa neho. „Tak čo chceš robiť?“

„Môžeme sa chvíľu len tak voziť?“ navrhla. „Potrebujem získať pocit, že sa niekam posúvam. Všetko ostatné sa zastavilo.“

„Jasné,“ odvetil, „nemusíme sa ani rozprávať. Kam ideme?“

„Zober ma čo najbližšie k Artušovmu sedlu,“ odpovedala. „Músim sa tam pozrieť. Chcem pochopiť, prečo to, dočerta, Lily urobila.“

Christian jej najprv podal hrnček horúcej čokolády a potom sa pohodl.

„Mina, naozaj tam chceš ísť? Som si istý, že Lily by nezniesla myšlienku, že sa takto trápíš.“

„Lenže ty si ju nikdy nestretol, tak mi, prosím, nehovor, čo by zniesla a čo nie. Božemôj, Christian, je mi to ľúto. Neviem, čo to do mňa vošlo.“ Mina sa odvrátila a pozrela von oknom. „Už nespoznávam ani samu seba. Doriti, môžeš ma vysadiť, ak chceš. Pochopím, ak chceš ísť domov. A vďaka za čokoládu. Ja si ju nezaslúžim. Ani teba.“ Mina si

utrela oči rukávom mokrým od dažďa. Christian sa pozrel na jej zhrbené plecia, na vlasy, ktoré za dva a pol dňa, odkedy objavili telo jej sestry, neprišli do kontaktu s vodou ani hrebeňom, na pokrútené nohy, akoby sa jej telo doslova strácalo. Siahol do odkladacej priehradky vo dverách vodiča a vytiahol marshmallow.

„Nikam nejdem,“ ubezpečil ju. „Ale trvám na tom, aby si si dala aspoň tucet. Potrebuješ cukor a kamaráta. Budeš sa musieť viac snažiť, ak sa ma chce zbaviť, len nadávať nestačí.“

Mina sa k nemu otočila a zo všetkých síl sa prinútila usmiať.

„Ak potrebuješ ísť do Artušovho sedla, pôjdeme tam. Keď človek stratí niekoho, koho miloval, jeho správanie sa nedá odsudzovať. Len sa snaží prežiť jeden deň za druhým. Možno niečo pocítiš. Môžeme sa o to pokúsiť.“

Išli asi pätnásť minút, kým Christian zaparkoval na Queen's Drive, čo najbližšie k Artušovmu sedlu, ktoré chcela Mina vidieť. Bola čierna tma, ani svetelný smog mesta tam neprenikol. Vypol motor, ticho sedel a čakal, kým sa Mina rozhovorie.

„Čo tam hore robila Lily?“ zašepkala. „Nikdy nespomínala, že by tam hore niekedy bola. Ako deti sme tam liezli a myslím, že raz tam bola aj so školou. Ale v noci v decembri?“

„Povedala vám polícia niečo nové?“ spýtal sa.

„Volali, že predbežné výsledky pitvy budú zajtra. Inak žiadna zmena. Nikto sa neprihlásil, aby oznámil, že bol s ňou. Nikto z Liliných priateľov nevie, s kým šla a kam.“ Namočila si kúsok marshmallow do horúcej čokolády, počkala, kým sa napoly roztopí, a potom si ho strčila do úst. „Je to fakt dobré,“ prehodila. „Vďaka, že si po mňa prišiel.“

„To je v poriadku,“ odvetil. „Chcel som ti pomôcť. Len som nevedel, či potrebuješ priestor, alebo chceš byť len so svojou rodinou.“

„Musím pochopiť, ako ma mohla opustiť!“ Mina sa rozohnila, až jej z úst vyletel kúsok marshmallow. Prekvapene sa naklonila dopredu a vyliala si horúcu čokoládu na kolená, potom si zhodila hrnček pod nohy.

„Mina,“ ozval sa ticho Christian.

„Prepáč, vyčistím to.“ Vzlykla, rukami si zvierala brucho a vlasy jej padli do tváre.

„Neospravedlňuj sa. Podľ sem,“ povedal, ľavou rukou ju objal okolo pliec, druhou rukou ju chytil za pravú ruku a pritiahol ju k sebe. Pohladil ju po vlasoch. „Len plač,“ zašepkal. „Som tu s tebou.“

Mina sa poddala jeho utešovaniu, položila si hlavu na jeho hrud' a zdvihla stavidlá. Keď plakala, Christian ju jemne kolísal, tvár mal zaborenú v jej vlasoch, pevne ju držal a snažil sa potlačiť nával vlastných emócií. Bola taká krehká, snažila sa absorbovať taký neznesiteľne tvrdý úder. Minúty ubiehali. Jej vzlyky sa postupne vytratili a nahradilo ich štikútanie. Čím viac sa ho snažila potlačiť, tým viac otriasalo jej telom.

„Nedokážem to,“ zašepkala chrapľavo. „Nikdy... nikdy ju nedokážem nechať odísť. Je to, akoby zomrela aj mama. Zostarla mi priamo pred očami. Akoby jej gravitácia skresala tvár do sivej masky. Nedokážem to ani opísať.“ Christian ju nechal hovoriť. Vedel, že nemá zmysel sľubovať jej, že sa to zlepší. Aj on stratil niekoho, koho miloval, a nič nemohlo človeka tak skoro utešiť. Mina sa od neho odtiahla, aby sa mu pozrela do tváre, a pritiahla si kolená k hrudi. „Stále rozmýšľam, či by to bolo lepšie alebo horšie, keby bola chorá. Mohla by som sa s ňou rozlúčiť, držať ju za ruku. Ale takto ani neviem, či... či sa bála. Bože, čo ak tam hore naozaj chcela zomrieť? Myslíš, že tam mohla ísť preto? Ako sa ľudia s niečím takým vyrovnávajú? Akoby sme sa práve stali príbehom o nás.“ Znova sa rozplakala, utrápený výraz zakalil tvár bezstarostného dievčaťa, ktorú Christian zvyčajne vídal.

„Doriti, viem, že ju práve teraz niekde pitvú. Je tam niekde vnútri. Lily práve teraz leží na nejakej kovovej doske, celá rozrezaná. Nemôžem jej nijako pomôcť. Nemôžem jej povedať, že ju mám rada, nemôžem jej povedať, aby nebola taká hlúpa a sebecká. Myslím, že ju nenávidím. Nenávidím ju za to, že ma opustila. Ako ju môžem nenávidieť, keď je mŕtva? Je to, akoby vo mne všetko hnilo.“ Mina prudko otvorila dvere a vybehla von, zastavila sa až v priekope, kde začala vracáť. Christian sa rozbehol za ňou a zachytil ju práve včas, aby nespadla do-

predu. Vracala ešte dvakrát, kým sa jej telo uvoľnilo a ona sa dokázala opäť vzchopiť.

„Mal by som ťa vziať domov,“ ozval sa. „Toto ti nepomáha. Musíš to brať deň po dni, hodinu po hodine. Ak má polícia nejaké odpovede, bude to lepšie. Pod,“ vyzval ju a s rukou okolo pliec ju viedol späť k autu. „Budem tu vo dne, v noci, kedykoľvek sa budeš potrebovať porozprávať.“

„Ďakujem,“ zachrapčala. „Som vďačná, že ťa mám. Sľúb mi, že ma neopustíš. Bez teba by som to nezvládla.“

7. KAPITOLA

Callanach odhodil kľúče a vošiel do kuchyne, kde automaticky siahol po kanvici a len ťažko potláčal nutkanie otvoriť fľašu jednosladovej whisky, ktorú tam mal už celé mesiace. Tvrdý alkohol zvyčajne nepil, ale ak mal niekedy dôvod zmeniť to, bolo to práve teraz.

Véronique, jeho matka, sedela na pohovke, kabát mala zapnutý až po bradu, kabelku na kolenách a oboma rukami zvierala rúčku, ako-by jej mohla uletieť. Callanach sa díval na jej siluetu vo francúzskom okne svojho bytu na Albany Street, pár minút chôdze od svojich obľúbených reštaurácií a barov na York Place, ktoré sám navštevoval len zriedka. Pätnásť mesiacov po nástupe ku škótskej polícii v Edinburghu sa v tomto byte ešte stále usádzal. Pred dvoma rokmi ho Interpol vyradil zo služby, keď ho istá kolegyňa obvinila zo znásilnenia, a to poslalo jeho kariéru k zemi. Zostalo mu málo priateľov, ešte menej kolegov, ale najviac ho bolelo, že ho opustila matka. Napriek tomu ju stále miloval. Preto ju nemohol pustiť späť do svojho života. Prekonať bolesť, ktorú mu spôsobila, bolo prvýkrát dosť ťažké. Nemohol riskovať, že tým bude musieť prejsť znova.

Pomiešal si kávu a premýšľal, či ju jeho matka stále pije s mliekom. Bola príliš chudá, to bola prvá vec, ktorú si všimol. Naposledy ju videl v Lyone. Bol na slobode na kauciu, ale mal prísne obmedzené možnosti, kam môže ísť a s kým sa môže stretnúť. Objavila sa na jeho prahu s nadmerným kufrom a dúfala, že všetko dobre dopadne a že obvinenia sa čoskoro rozplynú ako para nad hrncom. Predpoveď sa však nena-

plnila. Jeho svet bol stále hore nohami. Matka uňho zostala dva týždne, atmosféra doma napätá, kým sa francúzsky prokurátor nespamätal a nepochopil, že to všetko je zákerná lož prameniaca z posadnutosti.

Matka sa mu vzdávala, najprv psychicky, zo dňa na deň stále viac mlčala, jej nádej takmer viditeľne slabla, a potom jednoducho zmizla a on o nej už nepočul. Nekontaktovala sa s ním ani vtedy, keď sa Astrid Bordeová rozhodla nevypovedať na súde a jeho vyhlásili za nevinného. Bolo to, akoby pre ňu neexistoval. Callanach sa dlho trápil, ale už sa zmieril s jej stratou. A teraz tu sedela, len príznak ženy, ktorú si pamätal. Sotva sa mu dokázala pozrieť do očí, dokonca aj jej hlas bol iba slabou ozvenou hlasu seabavedomej ženy plnej radosti.

„Mlieko? Cukor?“ spýtal sa jej po francúzsky a v duchu si to preložil do angličtiny, akoby nikdy nežil vo Francúzsku.

„Nič, ďakujem,“ odpovedala zdvorilo.

Odniesol hrnčeky s kávou do obývačky, položil ich na stolík a sadol si do kresla oproti nim, čím medzi nimi vytvoril bariéru. Vytiahol z vrečka telefón a položil ho na opierku. Nechal Avu na policajnej stanici, aby oznámila tímu smutnú správu, a dohodol si s ňou stretnutie v márnici o desiatej večer. Mal len hodinu, ale nerobil si s tým starosti. Ak mu chcela matka po takom čase niečo povedať, určite sa mu to podarí vtesnať do šesťdesiatich minút. Niežeby to malo nejaký význam.

„Máš pekný byt,“ poznamenala, popíjala kávu a hrnček držala ako kotvu. Callanach nereagoval. Na policajnej stanici zišiel po schodoch z kancelárie k recepcii v akomsi opare, presvedčený, že ide o zámenu identít alebo že si jeho ľudia z neho vystrelili, pričom netušili, že sa pohybujú na tenkom ľade. Ale bola to ona. Oblečená v čiernom, tmavé vlasy mala stále dlhé, ale pretkané šedinami. V mladosti bola krásavica, no teraz mala pod očami veľké kruhy a kútiky úst jej klesli, akoby ich mala prichytené o bradu. Keď sa s ním rozprávala, uprene si pozerala na topánky.

„Luc,“ povedala. „Môžeme sa porozprávať?“

„Dobre, Véronique,“ odvetil a otvoril dvere na ulicu, lebo vedel, že ju musí odtiaľ dostať. V jeho novom živote nemala miesto. Nechcel

si spomínať, že bola v jeho kancelárii, a nedokázal sa prinútiť, aby ju volal mama. Už ňou nebola, dala mu to dostatočne jasne najavo tým, že ho opustila. Odviedol ju k svojmu autu a bez slova prešli doznievajúcou dopravnou špičkou. Teraz sedela v jeho byte a on netušil, čo jej má povedať alebo čo by mohla chcieť, aby jej povedal.

„Prechádzaš teda to?“ ozval sa napokon a pozrel sa von oknom.

„Budem tu asi týždeň,“ odpovedala. „Som ubytovaná v hoteli Radisson.“

„Takže si tu na dovolenke?“ spýtal sa.

„Nie,“ odvetila a konečne položila kabelku na zem. „Prišla som za tebou, Luc. Som rada, že ti to vyšlo. Páči sa ti v Škótsku?“

„Chýba mi Francúzsko,“ priznal. „Ale už som si zvykol. Veľa tu prší a trvalo mi rok, kým som si zvykol na prízvuk.“

Potom si Véronique dovolila usmíť sa a vystrela pravú ruku, aby ľavou uchopila obrúčku. Stále ju nosila, hoci jeho otec bol už desiatky rokov mŕtvy. Callanach mal vtedy len štyri roky a pamätal si iba to, že to bol urastený muž s tichým hlasom, vždy milý a usmiaty. Spomienky naňho boli hmlisté.

„Keď tvoj otec hovoril príliš rýchlo, ani ja som nerozumela jeho škótskemu prízvuku, dokonca ani po toľkých rokoch, čo sme boli spolu. Stále je pre mňa ťažké vrátiť sa sem,“ poznamenala.

„Prečo si sa vrátila?“ spýtal sa.

Véronique si jednou rukou pretrela oči. Čakal. Nebolo to ťažké. Čakal už tak dlho, že na pár minútach navyše nezáležalo.

„Nikdy som nechcela, aby to takto dopadlo,“ začala. „Keby som všetko mohla vrátiť späť, urobila by som to.“

„To je všetko?“ ozval sa Callanach chladným, tichým hlasom. „Prišla si mi povedať, že ľutuješ, ako to všetko dopadlo?“

„Bolo to ťažké,“ pokračovala a pohrávala sa s lemom sukne. „Bol si taký uzavretý, nechcel si sa so mnou o tom všetkom rozprávať, a potom zverejnili dôkazy z lekárskej správy. A keď ťa prvýkrát vypočúvali, nekládol si žiadny odpor...“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dokonalá smrt.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.